



## Arrest

nr. 341 038 van 12 februari 2026  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS  
Graanmarkt 17  
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,  
thans de minister van Asiel en Migratie

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 januari 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart in het verzoekschrift afkomstig te zijn van "DE KREM" (sic), en destijds naar Nederland te zijn gekomen via gezinshereniging op basis van een relatie van haar moeder met een Nederlander. Uit deze relatie werd een kindje geboren, zo verklaart verzoekster, met name haar halfzusje dat bij haar stiefvader in Nederland verblijft. Op het ogenblik dat haar moeder stierf had deze de Nederlandse nationaliteit, net zoals haar halfzusje. Tot 2014 beschikte verzoekster over een verblijfsrecht in Nederland. Dit werd daarna ingetrokken en verzoekster verbleef vervolgens "overal en nergens", om in 2018 terug te keren naar Nederland en aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen.

1.2. Op 26 mei 2021 wordt verzoekster overgeleverd uit Nederland en opgesloten in de gevangenis van Gent aangezien zij verdachte is van feiten inzake onder andere mensenhandel in België.

1.3. Op 24 december 2021 wordt verzoekster door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel voor 5 jaren voor het gedeelte van de hoofdgevangenisstraf die

de periode van voorlopige hechtenis overstijgt wegens mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting, het aanwerven van meerderjarigen met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie, het houden van een ontuchthuis met meerderjarigen, exploitatie van andermans ontucht of prostitutie, vereniging van misdadigers en reclame voor ontucht of prostitutie.

1.4. Op 6 januari 2022 geeft verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.5. Eveneens op 6 januari 2022 legt verweerder tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor 3 jaar op.

Dit is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

*“Aan de Mevrouw :*

*Naam: [K.]*

*Voornaam: [H.]*

*Geboortedatum: [...]1990*

*Geboorteplaats: [...]*

*Nationaliteit: Oekraïne*

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.*

*Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.*

*De beslissing tot verwijdering van 06.01.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

*x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, houden van ontuchthuis, exploitatie van andermans prostitutie, bendevorming, feiten waarvoor zij op 24.12.2021 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een niet definitieve gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis.*

*De feiten getuigen van een ernstig normoverschrijdende ingesteldheid en een laag normbesef. Gelet op de bijzonder nefaste impact op de moderne maatschappij, waarin uitbuiting en mensenhandel van eerdere slachtoffers met verzwarende omstandigheden met het oog op seksuele exploitatie niet thuishoren, vaak met grof geldgewin gepaard, wordt de openbare veiligheid door deze feiten aldus ontegensprekelijk in het gedrang gebracht.*

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.*

*Artikel 74/11*

*In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 01.06.2021 heeft de betrokkene verklaard geen familie te hebben in België. Ze verklaart een zus te hebben in Nederland. Ze zou daar ook verblijfsrecht hebben. Ze wilt niet terugkeren naar Oekraïne omdat ze geen familie en geen verbinding heeft met dat land. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor te staving van haar verklaringen. Zij heeft geen verblijfsdocumenten van Nederland bij zich. Indien blijkt dat ze weldegelijk verblijfsrecht heeft in Nederland, zal ze overgebracht worden naar Nederland. In ieder geval zijn artikel 3 en 8 EVRM niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”*

1.6. Op 3 februari 2022 weigeren de Nederlandse autoriteiten de door het bestuur gevraagde bilaterale overname van verzoekster omdat ze geen verblijfsrecht heeft in Nederland.

1.7. Op 16 februari 2022 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in.

1.8. Op 25 februari 2022 zendt het bestuur het dossier van verzoekster naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CG).

1.9. Op 8 april 2022 wordt verzoekster vrijgesteld uit het gesloten centrum.

1.10. Op 13 april 2022 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382).

1.11. Op 19 april 2022 treft het CG een beslissing tot uitsluiting van de tijdelijke bescherming, dit wegens *“de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf”*.

1.12. Op 12 november 2025 treft het CG een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het VIB. Deze luidt als volgt: *“Hierbij meld ik u dat ik de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindig op grond van artikel 57/6/5, g 1, 1” van de Vreemdelingenwet. U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 03/11/2025 opriep voor een persoonlijk onderhoud. U heeft mij geen geldige reden meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van twee dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud. Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming. Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”*

In het wachtregister waartoe de Raad toegang heeft, wordt vermeld: *“12.11.2025 40/impliciete afstand van de aanvraag tot internationale bescherming”*.

## 2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting werd de verzoekende partij gewezen op de update van het dossier door verweerder met bijhorende stukken, waaruit het gestelde in de punt 1.6. tot 1.12 blijken. Aan de verzoekende partij werd gevraagd waar verzoekster zich bevindt gezien de beslissing van het CG vermeld in punt 1.12. De verzoekende partij betwist de update en meer bepaald de afsluiting van het VIB van verzoekster niet, stelt voorts dat zij haar niet meer kan bereiken en *“vermoedt dat zij is teruggekeerd naar Nederland”*.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpt verzoekster op: *“Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerder rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdrags-bepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).”*

Zij betoogt als volgt: *“Verzoekster is van oordeel dat verweerder nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”*

Dit kan niet worden beschouwd als een middel. Hieronder wordt immers verstaan, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het beginsel van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Het eerste middel is derhalve onontvankelijk.

3.2. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt als volgt:

*“1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.*

*Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).*

*Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).*

*Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).*

*In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.*

*2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoekster.*

*Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende redenen:*

*Verzoekster woont reeds 15 jaar ononderbroken in EUROPA.*

*Het is in NEDERLAND dat het centrum van haar belangen gevestigd is.*

*Haar gezin is hier. In RUSLAND/ OEKRAÏNE heeft zij geen 'thuis', geen werk, geen banden, geen woning, ... helemaal niets meer.*

*Haar uit haar vertrouwde leefomgeving rukken, zeker nu zij - minstens actueel - geen gevaar (meer) vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.”*

3.3. De bestreden beslissing stelt geen einde aan een verblijfsrecht. In dat geval kan er geen sprake zijn van een inmenging in een gezins- of privéleven waarvan verzoekster gewag maakt in het verzoekschrift.

3.4. Verzoekster maakt nergens concreet dat ze in België een familie- of gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, laat staan in Nederland of elders in Europa. Ze toont bijgevolg niet aan dat er op dat vlak sprake is van een schending van voormelde verdragsbepaling.

3.5. Uit verzoeksters betoog blijkt duidelijk dat ze haar privéleven situeert in Nederland, waar volgens haar *“het centrum van haar belangen”* is gevestigd. Dat ze een privéleven zou leiden in Nederland op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing wordt nergens concreet uiteengezet, laat staan aangetoond. Wat er ook van zij, de bestreden beslissing stelt duidelijk in haar aanhef: *“Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”* De bestreden beslissing verhindert dus geen privéleven in Nederland voor verzoekster beschikt over een geldige Nederlandse verblijfstitel. Het blijkt echter niet dat dit het geval is. Uit een update van het dossier met bijhorende stukken door verweerder, die de verzoekende partij ook heeft ontvangen en waarop werd gewezen ter terechtzitting, blijkt dat de Nederlandse autoriteiten bij brief van 3 februari 2022 geweigerd hebben in te gaan op de vraag van het bestuur om verzoekster over te nemen op

grond van de Benelux Overeenkomst, dit omdat ze niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel. In deze brief kan meer bepaald het volgende worden gelezen:

*“Volgens de beschikbare gegevens is Nederland niet verantwoordelijk voor de bovengenoemde vreemdeling op grond van de Beschikking van de Ministeriële werkgroep voor het Personenverkeer van de Benelux Economische Unie betreffende de verwijdering en de overname van personen van 28 juni 1967 (Trb. 1978, 171). Betrokkene heeft van 21 januari 2003 tot 21 januari 2009 een reguliere vergunning gehad op basis van gezinshereniging. Van 26 juli 2005 tot 21 januari 2009 heeft betrokkene een reguliere vergunning voortgezet verblijf gehad welke werd verlengd tot 20 januari 2014. Deze vergunning is echter met ingang van 28 oktober 2011 ingetrokken. Betrokkene heeft daarna meerdere malen een aanvraag tot verlenging van de verblijfsvergunning gedaan. Alle verzoeken zijn afgewezen. Op 27 december 2019 heeft betrokkene een nieuwe reguliere aanvraag ingediend. Deze aanvraag is op 21 juli 2021 niet in behandeling genomen. Er is nog niet beslist op het bezwaar tegen deze beslissing. Betrokkene is niet in het bezit van een verblijfsvergunning in Nederland en is verwijderbaar. De laatste verblijfsaantekening in haar paspoort was geldig tot 15 maart 2021. Sindsdien is er geen verblijfs-aantekening meer verleend. Betrokkene staat daarnaast niet ingeschreven in de gemeentelijke basisregistratie. Het in het verzoek genoemde adres in Groningen was het adres van de moeder van betrokkene. De moeder van betrokkene is op 2 april 2020 overleden. Gelet op de data vermeld in uw begeleidend schrijven wordt opgemerkt dat betrokkene op 27 mei 2021 al in België was. Uit artikel 5 Benelux volgt dat een verplichting tot overname vervalt indien betrokkene meer dan zes maanden verblijf heeft gehouden in het land waar zij is aangetroffen of verwijderd kan worden naar haar land van herkomst. Helaas zie ik geen andere mogelijkheid dan uw verzoek tot overname af te wijzen.”*

3.6. Gezien deze brief, zal het inreisverbod indien het overeind blijft, ook gelden voor Nederland en zal verzoekster dus worden verhinderd om aldaar een privéleven te leiden, maar zoals gezegd werd een privéleven in Nederland niet aangetoond.

3.7. Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing een fair balance ontbeert tussen haar belangen en die van de Belgische Staat, maar ze kan er bezwaarlijk aan voorbij gaan dat ze alhier werd veroordeeld voor *“mensenhandel, houden van ontuchthuis, exploitatie van andermans prostitutie en bendevoering”*, ook al zwijgt ze daarover in alle talen in haar verzoekschrift. De Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissing zou getuigen van een disproportionele afweging als het bestuur de belangen van de Belgische Staat en bij uitbreiding die van de lidstaten van de Europese Unie m.i.v. Nederland, die erin bestaan de openbare orde te doen respecteren via het treffen van verblijfsrechtelijke maatregelen voor vreemdelingen die niet legaal verblijven op het grondgebied alsook een ernstige strafrechtelijke veroordeling hebben opgelopen, laat primieren op de belangen van verzoekster die in se erin bestaan geen verbod te krijgen om het grondgebied van de Europese lidstaten en in het bijzonder Nederland opnieuw te betreden, dit wegens een verblijfsrecht dat ze destijds aldaar genoot tot 2014.

3.8. Verzoekster is van oordeel dat zij *“minstens actueel”* geen gevaar vormt voor de openbare orde. Ze gaat er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat de duurtijd van het inreisverbod werd bepaald op drie jaar omdat ze zich schuldig heeft gemaakt aan *“mensenhandel, houden van ontuchthuis, exploitatie van andermans prostitutie en bendevoering”*, waardoor verweerder verzoeksters gedrag vindt getuigen van *“een ernstig normoverschrijdende ingesteldheid en een laag normbesef”*. Hij maakt gewag van een *“bijzonder nefaste impact op de moderne maatschappij, waarin uitbuiting en mensenhandel van eerdere slachtoffers met verzwarende omstandigheden met het oog op seksuele exploitatie niet thuishoren”* en van een *“maatschappelijke impact van deze feiten”* en stelt dat verzoekster *“niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden”*. De bestreden beslissing werd dus niet getroffen op grond van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dat verweerder toelaat om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit veronderstelt dat verweerder nagaat of de betrokkene een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit onderzoek dringt zich in casu echter niet op. Het volstaat dat verweerder vaststelt dat verzoekster de openbare orde heeft geschaad. De overweging dat *“betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”* kan bijgevolg worden beschouwd als een overtuigende overweging. Kritiek hierop kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.9. De Raad merkt nog op dat verzoekster van oordeel is dat ze door de bestreden beslissing *“uit haar vertrouwde leefomgeving”* wordt gerukt, maar ze duidt niet wat dit inhoudt, laat staan waar dit gesitueerd is.

Het tweede middel is derhalve ongegrond.

3.10. In wat kan worden beschouwd als een derde middel werpt verzoekster de schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Ze betoogt als volgt:

*“1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.*

*Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.*

*Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.*

*Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).*

*2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot het afleveren van een inreisverbod van 3 jaar!*

*Immers moet er ook rekening worden gehouden met de duur van het verblijf, de leeftijd van betrokkene, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong.*

*Verzoekster is reeds 16 jaar in EUROPA, zonder ook maar één dag te zijn teruggekeerd naar RUSLAND/OEKRAÏNE. Zij heeft helemaal geen banden meer met haar moederland.*

*Het is hier in EUROPA, en dan meer bepaald NEDERLAND, dat het centrum van zijn belangen gevestigd is.*

*Haar gezin is hier. In RUSLAND/OEKRAÏNE heeft zij geen 'thuis', geen werk, geen banden, geen woning,... helemaal niets meer.*

*Haar uit haar vertrouwde leefomgeving rukken, zeker nu zij - minstens actueel - geen gevaar (meer) vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.*

*3. Het is duidelijk dat verweerster dit alles niet in rekening heeft genomen bij haar beslissing, zodat haar beslissing indruist tegen alle redelijkheid.”*

3.11. Verzoekster vindt de bestreden beslissing kennelijk onredelijk omdat er geen rekening werd gehouden met *“de duur van het verblijf, de leeftijd van betrokkene, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong”*. Verzoekster verduidelijkt echter niet de juridische grondslag van deze verwachting.

3.12. Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt niet meer dan dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In casu heeft verweerder rekening gehouden met verzoeksters veroordeling wegens mensenhandel, houden van ontuchthuis, exploitatie van andermans prostitutie en bendevoering en houdt hij ook rekening met wat verzoekster heeft verklaard tijdens haar gehoor, waaronder haar banden met Nederland en haar verklaring dat ze niet kan terugkeren naar Oekraïne. Verzoekster gaat totaal niet in op de afwegingen van verweerder over haar afgelegde verklaringen en toont derhalve niet aan dat ze kennelijk onredelijk zijn. Het volstaat te dezen niet om in het verzoekschrift de elementen te poneren die haar zaak kenmerken. De Raad merkt bovendien nog op dat verzoekster blijkens de in punt 1.11 bedoelde beslissing van het CG een geldig nationaal Oekraïens paspoort had voorgelegd bij haar aanvraag, afgeleverd op 6 november 2018 en geldig tot 6 november 2028. Daarnaast legde zij ook een Oekraïense identiteitskaart voor, afgeleverd op 24 oktober 2018.

Het derde middel is derhalve ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA